

театру. Але це не заважає турецьким драматургам іти в ногу із прогресом, друкувати свої радіоп'єси, виступати на радіо і мати власні радіопрограми.

ВИКОРИСТАННЯ РЕКЛАМНИХ ТЕКСТІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Пугач Б. В. (Харків)

У зв'язку з поширенням та активним розвитком реклами проблема використання рекламної продукції в процесі навчання іноземної мови є на сьогодні досить актуальною. Оскільки рекламні тексти є автентичними, вони надають можливість урізноманітнити навчальний матеріал, доповнити лінгвістичний аспект візуальним супроводом, що значно полегшує сприйняття і прискорює процес засвоєння лексики; надають можливість акцентувати увагу на культурологічному аспекті у викладанні та допомагають реалізувати творчий потенціал студентів. Ще однією ознакою реклами є її оперативна реакція на будь-які зміни, що відбуваються в мові.

Можна виділити три етапи для даного виду роботи: підготовчий, репродуктивно-продуктивний і творчий.

Підготовчий етап включає вступну бесіду викладача про призначення реклами, її ролі в житті суспільства; лінгвокультурологічні коментарі, а також різноманітні фонетичні та лексико-граматичні вправи.

Репродуктивно-продуктивний етап передбачає такі види робіт, як: а) прочитання рекламного тексту; б) аналіз об'єкта реклами; в) аналіз переваг та недоліків конкретного рекламного тексту та реклами взагалі; г) опрацювання тексту реклами та її ілюстрації по черзі та інше.

Творчий етап завершує роботу з рекламними матеріалами. Тут існує багато різновидів вправ, що дозволяють як роботу з прикладами запропонованої реклами, так і написання своїх рекламних текстів і створення власної рекламної компанії.

Рекламу для використання на заняттях з іноземної мови слід обирати ретельно й обережно. Для цього більше підходить цікавий, оригінальний, лексично насичений рекламний текст, для студентів старших курсів можна підбирати матеріали, що містять гру слів, гумористичне забарвлення.

ВІДТВОРЕННЯ АНТИЛЬСЬКОЇ ІСТОРІЇ ЯК КЛЮЧОВА ПРОБЛЕМА ТВОРЧОСТІ ЕДУАРА ҐЛІССАНА

Путівцева Н. К. (Харків)

Мартиніканського романіста, поета, драматурга та філософа Едуара Ґліссана (1928–2011) по праву вважають одним з найвидатніших представників франкомовної антильської літератури. Ґліссан сформулював і розвинув поняття антильства, виступивши проти концепції негритюду. Праці Ґліссана передають не лише глибокі роздуми про колонізацію, рабство та расизм, але і його особливе бачення світу, якому притаманні багатогранність та різноманітність культур. Його творчість зосереджена на питаннях мови, ідентичності та історії.

Головне есе Ґліссана, присвячене антильству, «Антильський дискурс» («Le Discours antillais»), було опубліковано у 1981 році. Ця робота мала за мету показати вичерпну панораму антильської реальності, поєднуючи антропологічний, соціологічний, літературний та історичний підходи. Концепт антильства базувався на твердженні: антильське суспільство страждає через те, що воно зазнало «успішної колонізації» («colonisation réussie») [5, с. 270]; у широкому сенсі, воно страждає через своє колоніальне минуле. За Ґліссаном, подолати ці страждання можливо лише через пошук антильської ідентичності. У своєму нестримному бажанні пізнати себе, Ґліссан починає детально аналізувати історію. Розмірковуючи, що «нема про що й говорити: ми завжди повертаємось до минулого, щоб пізнати майбутнє» [4, с. 188], Ґліссан пов'язує «завдання сьогодення» з «терплячими пошуками у минулому» [4, с. 214].

Торгівля людьми – ще більше, ніж рабство, яке, звичайно, теж обурює письменника, – є головною проблемою його творчості. Насильницьке вивезення